

EEN VRIEND ZIEN HUILEN KAN IK NIET

Muziek waar
het hart van
gaat zingen

96

Jacques Brel

Herman van Veen

*Natuurlijk wordt alom gestreden
en zwijgt voor velen de muziek,
de tederheid is overleden
en de illusies zijn doodziek.
Natuurlijk laat zich alles kopen
voor wie er maar het meeste biedt
en worden bloemen stukgelopen,
maar een vriend zien huilen kan ik niet.*

*Natuurlijk hebben wij verloren
en wacht de dood ons aan het eind,
met onze schouders ver naar voren
staan wij nog amper overeind.
Natuurlijk zijn we vaak bedrogen
en liggen vogels in het riet,
die voor het laatst hebben gevlogen,
maar een vriend zien huilen kan ik niet.*

*Worden er steden stukgesmeten
door kinderen van vijftig jaar,
dan wordt het leed weer gauw vergeten
voor nieuw verdriet of nieuw gevaar.
En de stations vol met verdwaalden,
al te ver heen voor elk verdriet,
geen enk'le waarheid die het haalde,
maar een vriend zien huilen kan ik niet.*

*Natuurlijk spiegels zijn integer:
geen moed genoeg om jood te zijn,
niet elegant genoeg voor neger,
geen licht, alleen maar valse schijn.
in eigen kilheid zo gevangen
dat men voor liefde zich verschuilt,
zo aan het eind van elk verlangen,
maar dan een vriend te zien die huilt.*

Wat is dit toch een fantastisch lied. Geschreven door Jacques Brel (*Voir un ami pleurer*), subliem vertaald door Guus Vleugel (en niet door Herman van Veen zoals je nog al eens kunt lezen), maar wel prachtig gezongen en voor-

zien van begeleiding door Herman van Veen. Luister vooral naar de blazers!

Drie keer: *een vriend zien huilen kan ik niet*. Maar dan toch en desondanks die laatste regel: *maar dan een vriend te zien die huilt*.